

Rigsdagstidende.

1851 Forhandlingerne paa Folkethinget. № 139.

Tredie Session.

46de Møde.

Torsdagen den 18de December.

(Fortf.)

Jesperfen: Jeg ønskede dog at spørge den høitærede Finantsminister, om denne Lovs Forlængelse vil nødvendiggjøre en Forandring i den nu for Slesvig gjældende Toldlovgivning. Jeg troer ikke, at det vil blive Tilfældet, og har altsaa saamegen mindre Grund til at gaae ind derpaa, hvis jeg har Ret i min Formening. Jeg troer tværtimod, at Folgen deraf kun vil være, at Regjeringen bliver ude af Stand til at give enkelte slesvigiske Handlshuse en Nedsættelse i Tolden som en Gave eller som en Priisbelønning.

Finantsministeren: Siden den 1ste Januar 1839 have Toldafgifterne mellem Danmark og Slesvig været sælles for den allerførste Deel, og navnlig hvad angaaer Suffer. Det er derfor en Selvfølge, at hvilken som helst Forandring, der vedtages, enten Forhøielse eller Nedsættelse, i Kongeriget, ogsaa maa drage til Følge i Slesvig, forudsat man ikke vil have den saakaldte Differenttaltold eller istedetfor den iffor hævede Toldlinie oprette en ny og det navnlig med Hensyn til en Vare, for hvilken den ikke i mange Aar har bestaaet.

Tscherning: Jeg vilde kun gjøre den ærede Rigsdagsmand fra Bogen (Jesperfen) opmærksom paa, at det ikke staaer i Finantsministerens Magt at bevare det til ham af den ærede Rigsdagsmand rettede Spørgsmaal, siden han ikke er Finantsminister i Slesvig. Jeg tillader mig udtrykkelig at fremhæve dette, fordi vi skulde lægge vel Mærke til, at vi ved Udtalelser, som ikke føre et Skridt videre, let kunne berede os Forlegenheder. Jeg troer, at hele denne Sags Forhandling fra et for-

melt Standpunkt maa for Enhver især være mere en Samvittigheds Sag end en Forhandlings Sag; det maa være vor politiske Samvittighed, som alene kan sige os, hvad vi fra dette Standpunkt skulle gjøre. Derimod kunne vi gaae ind paa Sagen selv uden mindste Omstændigheder. Iøvrigt er det min Overtydning, at hvad der har været udtalt om denne Sag fra begge Sider er, kan man gjerne sige, paa engang baade rigtigt og tilslige urigtigt; fordi det Væsentligste ikke er bleven sagt. Men at gaae ind paa Sagens Realitet i dette Dieblit vilde især for mig, som har istunde at stemme for Lovens Tilblivelse, være en ørkesløs Forretning, saalænge jeg ikke tillige kan indbringe i Forhandlingerne den nærmest foreliggende Rest af Cultusministeriets Budget.

Jesperfen: Den høitærede Finantsminister veed dog vist ganske sikkert, om denne Eftergivelse af 25 pCt. bestaaer i Slesvig i dette Dieblit, eller ikke. Jeg kan derfor ikke indsee, hvorfor han ikke besvarer mit Spørgsmaal. Her ere dog vistnok ingen „europæiske“ Grunde tilstede, som kunne forhindre ham deri.

Finantsministeren: Jeg troer allerede at have givet en tilstrækkelig Besvarelse angaaende de ompurgte factiske Forhold, men jeg kan gjerne gjentage det endnu engang ved at bemærke for den ærede Rigsdagsmand, at det factiske Forhold i Slesvig er, at Remissionen der finder Sted for de paagjældende Varer ganske paa samme Maade som i Kongeriget. Hvorvidt dette factiske Forhold er lovmæssigt, og navnlig efter den ærede Rigsdagsmands Anskuelse vil findes lovmæssigt eller ikke, det er Noget, hvorom jeg ikke tidligere har villet udtale mig, og heller ikke nu vil det.